

РЕШЕНИЕ

№ 7429

гр. София, 21.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 25.11.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **3686** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 124, ал. 1 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Образувано е по жалба на И. Б. К. срещу заповед № 223/29.01.2020 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация“, с която жалбоподателят е преназначен на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл.

С жалбата се иска оспорената заповед да бъде обявена за нищожна, поради неспазване на задължително условие за издаването и - наличие на предварително съгласие на служителя. Претендира се и незаконосъобразност, поради липса на фактически основания за издаването и. Твърди се също, че в процесната заповед липсва пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва. Подобни аргументи оспорващият излага в представени по делото писмени бележки. Претендира сторените по делото разноски.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата. В съдебно заседание и в представеното становище твърди, че същата е недопустима ,като просрочена. По същество излага съображения, че е налице изразено предварително съгласие от страна на служителя за преназначаване. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като съобрази доводите в жалбата, прецени приетите по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

С оспорената в настоящото производство Заповед 223/29.01.2020г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“/ л.18/ жалбоподателят е преназначен в системата на администрацията на агенцията от длъжност инспектор в Областен отдел „Автомобилна администрация“ - С. на същата длъжност в „Областен отдел „Автомобилна администрация“ - Л., регионална дирекция „Автомобилна администрация - П., на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл и във връзка с § 4 и § 6 от Постановление № 6 от 22 януари 2020 г. на Министерския съвет (обн., ДВ, бр. 7 от 2020 г.) и утвърдено длъжностно разписание на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ в сила от 01.02.2020 г. Същата е връчена на служителя на 30.01.2020г. В съдържанието на заповедта, преди неговия подпис, е инкорпориран текст, в който се изразява становище, че последният е информиран за промяната в служебното му правоотношение и че е дал предварително съгласие за осъществяването и.

На същия ден, върху уведомително писмо рег.№11-36-23/30.01.20г. относно датата и часа за явяване на работа на преназначените служители/ л.19/, жалбоподателят е направил изрично отбелязване, че отразеното в процесната заповед изявление за дадено предварително съгласие от негова страна за преназначаване, не отговаря на действителността.

На следващия ден, със заявление №11-29-930/31.01.20г. до Изп. директор на ИА „АА“ /л.20/ , жалбоподателят И. К. е изразил категоричното си несъгласие да бъде преназначен на посочената в Заповед 223/29.01.2020г. длъжност. Изразил е съображения от личен и служебен характер и е отправил искане за отмяна на процесния АА.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София - град, формира следните правни изводи:

По делото е безспорно установено, че оспорената заповед е връчена на 30.01.2020г., а жалбата до Административен съд София – град е подадена с вх. № на ИА „АА“ 13-00-00-98 на 27.04.2020 г.

В оспорения административен акт не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба.

При тези обстоятелства, следва да се съобрази нормата на чл. 140 АПК, която предвижда, че когато в административния акт или в съобщението за неговото издаване не е указано пред кой орган и в какъв срок може да се подаде жалба, съответният срок за обжалване по този дял се удължава на два месеца.

В Тълкувателно решение № 6 / 30.06.2015г. на ВАС е посочено, че разпоредбата на чл.59, ал.2, т.7 АПК е въведена за първи път с приемането на АПК и е насочена към

защита на адресатите на индивидуални административни актове спрямо администрацията, като предвижда, че издаденият в писмена форма административен акт следва да съдържа указание "пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва". Значението, което правото на жалба има при регулиране на административните правоотношения, несъмнено е особено съществено, поради което и законодателят е обвързал изпълнението на задължението по чл.59, ал.2, т.7 АПК в акта да бъде посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва с удължаване на срока за оспорване - със своеобразната санкция по чл.140 от АПК (наименуван "Удължаване сроковете за обжалване при нередовно съобщаване"). Разпоредбата е създадена да гарантира в максимална степен правата на гражданите и организациите да оспорят административните актове, които ги засягат, като налага на административните органи да посочат точно всички правни възможности за обжалване на административните актове както по административен, така и по съдебен ред. Във връзка с регламентацията, дадена във визираните по - горе разпоредби се приема, че както липсата на указания, така и непълните указания по чл. 59, ал. 2, т. 7 АПК - с посочване само на един от способите за обжалване, са предпоставка за удължаване на два месеца на срока за оспорване на индивидуалния административен акт по смисъла на чл. 140, ал.1 АПК. / В този см.Опр. № 11637 от 15.09.2020 г. по адм. д. № 8279/2020 на ВАС/.

Предвид изложеното, съдът приема, че срокът за оспорване на процесната заповед е два месеца от датата на съобщаване -30.01.2020г., т.е до 30.03.същата година.

На основание чл. 84, т. 12 от Конституцията на Република България и във връзка с разрастващата се пандемия от COVID-19, с решение на Народното събрание е обявено извънредно положение върху цялата територия на Република България, считано от 13 март 2020 г. до 13 април 2020 г. С решение на Народното събрание на Република България, прието на 03.04.2020 г., срокът на извънредното положение обявено на 13.03.2020 г. е удължен до 13 май 2020 г. Съгласно разпоредбата на чл. 3, т. 1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците (Обн., ДВ, бр. 28 от 24.03.2020 г., в сила от 13.03.2020 г., изм. и доп., бр. 34 от 9.04.2020 г., в сила от 9.04.2020 г., доп., бр. 38 от 24.04.2020 г., в сила от 24.04.2020 г., изм. и доп., бр. 44 от 13.05.2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат процесуалните срокове по съдебни, арбитражни и изпълнителни производства, с изключение на сроковете по производствата и делата съгласно приложението.

Съгласно разпоредбата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците с един месец от отмяната на извънредното положение се удължават сроковете, определени в закон, извън тези по чл. 3, които изтичат по време на извънредното положение и са свързани с упражняване на права или изпълнение на задължения на частноправни субекти.

По силата на §13 от ПЗР на ЗИД на Закона за здравето, сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение по Закона за мерките и действията по време на

извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на този закон в "Държавен вестник". Законът е обнародван в ДВ бр.44 от 13.05.2020 г. и влиза в сила на същата дата. При това положение срокът по чл. 149, ал. 1 АПК започнал да тече от дата на съобщаване - 30.01.2020 г. е спрял да тече на 13.03. и е изтекъл на 09.06.2020 г. И. К. е подал жалбата на 27.04.2020г., т.е. в рамките на законоустановения срок за оспорване, поради което същата е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Подходът за разграничението между нищожните и унищожаемите административни актове е конкретен при всеки отделен случай, в зависимост от допуснатото нарушение при издаването на акта, което се отразява на съдържанието му и засяга волеизявлението на административния орган. Нищожният административен акт не поражда правни последици - той е засегнат от толкова съществен порок, че не е годен да породви правно действие и затова съдебният орган следва да прогласи неговата нищожност.

Утвърдените в теорията и в съдебната практика основания, водещи до нищожност на конкретен административен акт, са липсата на компетентност на издателя на акта, пълното неспазване на законоустановената форма на акта, издаване на административния акт при пълна липса на материалноправни предпоставки, предвидени за неговото издаване, както и при тежко противоречие с материалния закон, което прави последиците от акта нетърпими за правовия ред.

Настоящият съдебен състав приема, че заповедта за преназначаване на оспорващата не страда от съществен порок от вида и характера на споменатите по-горе, който да обуславя нейната нищожност. Същата е издадена от Изпълнителния директор на ИА "Автомобилна администрация" - компетентен орган, в качеството му на орган по назначаването. Спазена е установената писмена форма на акта за преназначаване, като в него изрично е посочено правното основание за прекратяване - чл. 82, ал. 1 от ЗДСл., както и наличието на утвърдено ново длъжностно разписание на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация" в сила от 01.02.2020 г.

Неоснователно е възражението на оспорващия, че заповедта не съдържа реквизитите, предвидени в чл. 59 от АПК, поради което е нищожна. Този въпрос касае съответствието на акта с процесуалния закон, но не и неговата действителност.

При издаване на обжалвания административен акт не е допуснато тежко противоречие с материалния закон, което би довело до неговата недействителност.

Доводите, че в заповедта не е записано пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва, не може да обоснове нищожността ѝ.

С оглед гореизложеното, настоящият съдебен състав приема, че оспорената заповед не страда от порок, обуславящ нищожността ѝ, поради което жалбата като неоснователна в тази и част следва да се отхвърли.

Оспореният в настоящото съдебно производство административен акт е издаден на основание чл. 82, ал. 1 от ЗДСл. Съгласно визираната правна норма, държавен служител може да бъде преназначен на друга длъжност в същата администрация, ако отговаря на условията за назначаване и е изразил предварително писмено съгласие за заемането ѝ. Следователно, предпоставки за прилагане на хипотезата на чл. 82, ал. 1 от ЗДСл, са наличието на предварително изразено писмено съгласие от страна на служителя за заемане на съответната длъжност и същият да отговаря на условията за назначаване на длъжността на която се преназначава.

Страните не спорят, че преназначаването е обусловено от утвърдено длъжностно разписание на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ в сила от 01.02.2020 г. Доколкото същото е на идентична длъжност – инспектор в ОО „Автомобилна администрация“, следва да се приеме за доказано наличието на условието за прилагане на нормата на чл. 82, ал. 1 от ЗДСЛ, а именно: служителят да отговаря на условията за назначаване на длъжността на която се преназначава.

Съдът намира обаче, че по отношение извършения акт за преназначаване на служителя не е налице втората предпоставка на закона, а именно –изразено предварително писмено съгласие от негова страна.

Съдържащият се в процесната Заповед 223/29.01.2020г. текст, под който жалбоподателят се е подписал („Информиран съм за промяната вслужебното правоотношение и съм дал предварително съгласие за осъществяването и в условията на настоящата заповед“), не представлява „предварително писмено съгласие“, по смисъла на чл. 81, ал. 1 ЗДСл. Такова следва да е налично преди да бъде издадена заповедта и да е обективизирано в изричен, специален документ(молба, декларация, писмо и пр.). Смесовото тълкуване на инкорпорирания в заповедта текст „...съм дал предварително съгласие...“ също предполага такова да е дадено преди издаване на самия акт.

От страна на ответника, чиято е доказателствената тежест, не са ангажирани надлежни доказателства в тази насока. Напротив, по делото са приобщени такива за отсъствието на съгласие и за изрично изявено нежелание на на служителя да бъде преназначен./уведомително писмо рег.№11-36-23/30.01.20г. / л.19/, заявление №11-29-930/31.01.20г. до Изп. директор на ИА „АА“ /л.20//.

Разпоредбата на чл. 82, ал. 1 ЗДСл. е императивна.Предназначението ѝ е, от една страна да защити служителя от административен произвол, а от друга – да гарантира стабилитет на правоотношението му.

Като е пренебрегнал изискването да получи положителен отговор от страна на държавния служител, преди да издаде Заповед 223/29.01.2020г. , ответникът е приложил неправилно материалния закон, поради което заповедта подлежи на отмяна, наоснование чл. 146, т. 4 АПК. / В същия см. Р.. № 3701 от 31.5.2016 г. по адм.д. № 5112/2015 г. на АССГ/. В тази връзка, следва да бъде посочено, че обстоятелството, че ответникът е процедирал по иденетичен

начин по отношение на множество други служители / вж. л.117- л.172/ не санира горния пропуск и не обуславя законсъобразност на обжалвания административен акт.

В заключение, оспорената заповед, макар да е издадена от компетентен орган и в предвидената от закона форма, е материално незаконосъобразна, тъй като издателят и не е спазил изискванията на чл. 82, ал. 1 ЗДСл. На тези основания същата подлежи на отмяна.

Така очертаният изход на съдебния спор определя като основателна претенцията на оспорващия за възстановяване на разноските, които е направил, във връзка с осъществената защита по делото – адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева (л. 66).

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Б. К. с ЕГН [ЕГН] с постоянен адрес: [населено място],[жк],[жк], [жилищен адрес] чрез адвокат К. Д., САК. с личен №[ЕГН] на ВАДС, адрес за призоваване по делото: [населено място]. [улица], ет.2, офис 2, ел. поща [електронна поща], Заповед № 223/29.01.2020 г. на изпълнителен директор на Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация“, като незаконосъобразна.

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция “Автомобилна администрация“ ДА ЗАПЛАТИ на И. Б. К., с посочени ЕГН и адрес сторените по делото разноси в размер на 400/четиристотин/ лева.

СЪДИЯ: